నూట పదహార్లు జేబులో దోపుకున్నాడు సంతోషంగా. మనసు నిండా ఆనందం

నవ్వుకున్నాడు మనసారా.

మనస్సు కుళ్ళిన మానవులారా ఛావండి!

ఆనందంగా కారు డోర్ తెరిచి స్టీరింగు ముందు కూర్చున్నాడు-పక్కనే తన అసాహీ పెంటాక్స్ కెమెరా. మనిషి తలను తడిమినటు ఆప్యాయంగా కెమెరాను తడిమాడు.

ఆగండాగండి! ఏమిటి వీడు—ఈ రచయిత గాడు!

ఫొటోగ్రాఫర్‌కి—కారా?

యస్! వై నాట్?...యూ డోంట్నో?

జగన్నాథం ఈజే లేఖియర్?

ఫొటోగ్రఫీ?....అతని హాబీ.

హౌ వండర్‌ఫుల్! అంత పెద్ద వాడు, ఇంత చిన్న విషయం మీద—అదే, సాంఘిక అసమానత-ఆసక్తి చూపించటం ఎంత గొప్ప విషయం? ఎంతైనా హర్షదాయకం కాదూ?....యస్ యస్.....ఏథౌజండ్ టైమ్స్ యస్!

జగన్నాథానికి అందుకు కూడా ఆనందంగా వుంది. అతనేది చేసినా సిస్టమేటిగ్గా, సైంటిఫిగ్గా, ప్లాన్‌డ్‌గా చేస్తాడు. అందుకే ఎప్పుడూ అతనిదే జయం.

రండి. మీరూ జగన్నాథం ఇంట్లోగెట్టు గదర్‌కి రండి. మీరూ అతన్ని కంగ్రాచ్యులేట్ చెయ్యండి బట్ డోంట్ వేస్ట్‌హిజ్ వేల్యూబుల్ టైం, కాలం అతనికి చాలా విలువైంది—మీకు కాదు. అందుకే ఆతనికి కారుంది-మీకు లేదు.

జగన్నాథం టైం చూసుకున్నాడు. చీకట్లో రేడియం డయల్ ఎనిమిదిన్నర అంటూంది.

అబ్బ! ఎంత ఆలస్యం అయిపోయింది! అంతావచ్చేసి వుంటారు. ఎంత వేగం అనుకున్నా తెమిలింది కాదు. మైకు ముందు నిల్చుంటే వక్తలకి ఒళ్లూపై తెలియదు. జనాన్ని కురుపుసలిపినట్టు సలిపిగాని వదలరు! అందరికీ తప్పినా, తనకి తప్పలేదు. హరిదాసు పరచుకున్నతివాసీ తనది! ఆఖరుదాకా ఆగాలి. అసలిటువంటిసభల్లో బహుమతి ప్రదానం ముందు జరిగి పోవాలి. ఆ తర్వాతే స్పీచెస్ ఎట్సెట్రా అనింపార్టెంట్ థింగ్స్!

కారు స్టార్టు చేసి హెడ్‌లైట్లు ఆన్‌చేశాడు. హెడ్‌లైట్లు వెలగటం లేదు. డామిట్! ఏమైంది? ఏమో. రేపు అజంతా గరాజ్‌లో పారేస్తేవాడే చూసుకుంటాడు. ఇప్పుడు టైంలేదు. వేగం వెళ్ళాలి.

ఐక్రెన్ మేనేజ్, అఫ్‌కోర్స్! నేనుడ్రైవింగ్‌లో ఎక్స్‌పర్ట్‌ని-లైకిన్ ఎవ్విరి అదర్‌ఫీల్డ్!

ఏక్సిలేటరు గట్టిగా నొక్కాడు. ఒక్కదాటుతో గుర్రం లాలంఘించింది జగన్నాథ రథం. రోడ్లన్నీ చుట్టుకుంటూ, చీకట్లో వెలుగు చూసుకుంటూ, సాటిలేని చాకచక్యంతో, జనాన్నితప్పుకుంటూ....

స్క్రీచ్! కారాగి పోయింది.

"ఓర్నాయినో! సచ్చిపోన్రో!"

ఎవరది కారుకింద?— చీకట్లో చీకట్లొల్సిపోయి?

దిగిచూశాడు. ఒక్కసారి తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు.

థాంగాడ్! ఇంకా ఎవరో అనుకున్నా. ఏమైపోతుందోనని కలవర పడిపోయా. గెట్టుగెదర్ అభాసవుతుందని భయపడ్డా. హమ్మయ్య! మరేం పర్వాలేదు.

మొన్న ఫోటో కంటెస్ట్ కోసం వెతికి వెతికి పట్టుకొచ్చి ఎంగిలాకుల్లో పడేస్తే, దానికితెలియకుండా కుక్కని ఉసికొల్పి వదిలేస్తే, కుక్కతో కాట్లాడి, కుక్కతో కలిసి కుక్కలా, ఆత్రంగా భోంచేసిన కుక్కముండే, ముష్టిముండే, మరేం పర్వాలేదు.

గుడ్ రిడెన్స్!- గరీబీ హటావో!

ఎవరూ చూడలేదు.

ఎవరూ చూడబోరు

నిత్యం చచ్చే పిరికి

ఏడ్చేవాడూ లేడు.

కారుకేం దెబ్బ తగల్లేదు కదా?

నో. కారు కేమీ అవలేదు.

గుడ్! వెరీగుడ్!!

మరింత వేగంతో ముందుకు కదిలిపోయింది జగన్నాథ రథం! ✱

పిరికివాడు

పవని.రా.భానుమూర్తి

సుదర్శనం మంచివాడో, చేతకాని వాడో, పిరికివాడో నాకు తెలియదు. నాకు తెలియదు అనడం కంటే నేను చెప్పలేను అనడం సబబు. ఎందుకంటే లోకంలో ఒక్కోసారి మంచితనాన్ని చేతగానితనంగాను మరీ ఒక్కోసారి పిరికితనంగాను జమకట్టడం నేనెరుగుదును. ఎటొచ్చీ నాకింతవరకూ స్పష్టంగా తెలియని విషయం సుదర్శనం ఈ మూడు తెగల్లో దేనికి చెందుతాడనే. బహుశా-ఈ మూడూ అతనిలో ఉన్నాయేమో అని కూడా నాకు అనిపిస్తుంది. ప్రస్తుతం-ఈ చర్చ వదిలి సుదర్శనం కథ చెపితే మంచిది.

సుదర్శనం అద్దం ముందు నిలబడి తల దువ్వుకుంటున్నాడు. కాలేజీ కెళ్ళడానికి అరగంట టైముంది. సుదర్శనానికి తొందర ఎక్కువవుతూంది. తొందర పెరిగే కొద్దీ 'క్రాపు' సరిగ్గా రావడం ఆలస్యమవుతోంది. యింతకీ అతనికెందుకా తొందర?

అంతకు ముందు రోజు సుదర్శనం కాలేజి వదలగానే యింటికి వస్తున్నాడు. ఆ దారిలోనే అనురాధ ఇల్లు. అనురాధ అతని క్లాస్‌మేట్. అయినా, ఇంతవరకూ వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు. అసలు సుదర్శనంలో అంత చొరవ లేదు. సుదర్శనం అలా వస్తుండగా గేటు వద్ద నిలబడి చూస్తున్న అనురాధ కనబడింది. సుదర్శనం వైపు చూసింది. సుదర్శనం చటుక్కున తల తిప్పుకున్నాడు. అనురాధ ఇల్లు దగ్గరయే కొద్దీ అతని గుండె వేగం హెచ్చింది. కాళ్ళలో వణుకు ప్రారంభమయింది, అడుగులు తడబడుతున్నాయి.

"సుదర్శన్‌గారూ" అనూరాధ పిలిచింది.

సుదర్శనం గుండె వేగం నాలుగుతో హెచ్చవేసినట్టుగా పెరిగింది. మెల్లిగా తల తిప్పి చూశాడు. అనూరాధ రమ్మన్నట్టుగా చేయి ఊపింది. తడబడుతూ వెళ్ళి గేటు ముందు తలవంచుకు నిలుచున్నాడు. అనూరాధ కతని ధోరణి నవ్వు తెప్పించింది. ఐనా ఆపుకుంది.

"నేనీ రోజు క్లాసుకు రాలేదు. ఇంగ్లీషు నోట్సిస్తారా. రాసుకుని రేపిస్తాను" అన్నది.

రేపు అడిగిన ప్రశ్నలకు జవాబియ్యకపోతే యిక క్లాసుకు రానివ్వనని ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ చేసిన హెచ్చరిక సుదర్శనానికి జ్ఞాపకం వుంది. తనకు కొన్ని పాఠాలు రావని కూడా అతనికి గుర్తుంది.

"రేపు ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ ప్రశ్నలడుగుతాడండీ. నాకు సరిగ్గా రావు. ఈ రోజు నేర్చుకోవాలి. సారీ"

ఈ మాటలు సుదర్శనం అనలేదు. అందామనే అనుకున్నాడు. అనలేకపోయాడు.

ఆ మాటలు గొంతు లోనే ఆగిపోయాయి.

"సరేనండి" అని నోట్సుతీసి అనూరాధకిచ్చాడు. గబగబా ఎవరో తరుముతున్నట్టు ఇంటికొచ్చి పడ్డాడు.

అందుకే అతనికి ఆ రోజింత తొందర. తొందరగ తయారయి అనూరాధ యింటి కెళ్ళి నోట్సు యిప్పించుకోవాలి. ఫస్టవరే ఇంగ్లీషు

క్లాసు. నోట్సు తీసుకొని కాలేజీకెళ్ళేసరికి పదిహేను నిమిషాలవుతుంది. మిగిలిన పదిహేను నిమిషాల్లో రాని పాఠాలు నేర్చుకోవాలి. ఇదీ అతని ఆలోచన.

"నాయనా, సుదర్శనా" వంటింటినుంచి పార్వతమ్మ పిలిచింది.

"ఏమ్మా" అన్నాడు సుదర్శనం తల దువ్వుకుంటూనే.

"అలా మార్కెట్ కెళ్ళి కాసినికూరగాయలు తెచ్చిపెట్టు నాయనా. మళ్ళీ నీ కాలేజీకి టైమవుతుంది."

సుదర్శనం ఒళ్ళు మండిపోయింది. మార్కెట్ కెళ్ళి కూరలు తేవాలంటే కనీసం అరగంటవుతుంది. యిక అవి తెచ్చి, వంట అయ్యాక కాలేజీకెప్పుడు పోవాలి? నోట్సు ఎప్పుడు తీసుకోవాలి? ఎప్పుడు చదువుకోవాలి?

"ఉదయంనుంచి ఏం చేస్తున్నావ్? ఉదయం చెప్పకూడదా? చెపితే నేను తెచ్చేవాణ్ణి గదా! యిప్పుడు చెబితే నేను కాలేజీకి వెళ్ళేదెప్పుడు? నువ్వు వండాలి. నేను తినాలి. కాలేజీకి పోవాలి పొద్దున చెప్పరాదూ?"

ఈ మాటలు సుదర్శనం అనలేదు. అందామనుకొన్నాడు. అనలేకపోయాడు.

వంటింట్లోకెళ్ళి సంచీ తీసుకొని, పార్వతమ్మ వద్ద డబ్బు తీసుకొని మార్కెటుకు బయలుదేరాడు.

"బెండకాయలు మరచిపోకు నాయనా" అన్నది పార్వతమ్మ.

"సరే. అన్నాడు సుదర్శనం. ఎవరిమీదో తెలియదుగానీ అతనికి ఒళ్ళు మండిపోతూంది. మార్కెట్ కెళ్ళాడు.

"వంకాయలెంత?"

"ఎంత కావాలండీ?"

"అర కేజీ."

"ఎనభై పైసలు."

సుదర్శనం అటూ యిటూ చూశాడు. పక్కన ఓ కళ్ళజోడు పెట్టుకున్నాయన కూరగాయలు కొంటున్నాడు.

"అరకేజి వంకాలు ఎనభై పైసలా. మనుషులు బతకాలా! చావాలా! మరీ యింత అన్యాయమా. అర్థ రూపాయికిస్తే యివ్వు లేకపోతే లేదు."

సుధర్శనం ఈ మాటలూ అనలేకపోయాడు.

పక్కనున్న పెద్ద మనిషి ఏమయినా అనుకుంటే! ముప్పై పైసలకి వీడింత ప్రాకులాడతాడని అనుకొంటే! బేరమాడితే అందరూ నవ్వుతారేమో. వాడు చెప్పిన ధరకే వంకాయలు తీసుకున్నాడు సుదర్శనం. బెండకాయలు తెమ్మని తల్లి చెప్పిన మాట గుర్తువచ్చి మూలగా బెండకాయలున్న దుకాణానికి వెళ్ళి బెండకాయలు తీసుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు. వస్తుండగా ఇందాకటి కళ్ళజోడు పెద్దమనిషి వంకాయలు కొంటూ కనిపించాడు

"'అర్థ రూపాయికిస్తే ఇవ్వు. లేపోతే లేదు.' అంటున్నాడు. కూరలవాడు "సరే అలాగే తీసుకోండి సార్" అంటున్నాడు.

సుదర్శనానికి ఎవరిమీదో తెలియదు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. కానీ ఏం చేయగలడు?

యింటికొచ్చి పార్వతమ్మకు సంచీ యిచ్చి, ఆమె కూర వండాక అన్నం తిని కాలేజీకి బయలుదేరాడు. వాచీ చూసుకున్నాడు. అయిదు నిమిషాలు లేటు!

సుదర్శనం క్లాసుకు చేరేటప్పటికి యింకో పది నిమిషాలు గడిచిపోయాయి. అప్పటికే యింగ్లీషు లెక్చరర్ పాఠం మొదలుపెట్టాడు. గుమ్మం వద్ద నిలబడి "మే ఐ కమిన్ సర్" అన్నాడు సుదర్శనం. గొంతు వణుకుతున్నట్టుంది.

ఎవడో వెనక బెంచీ నుంచి "వచ్చాడ్రోయ్ పిరికోడు" అన్నాడు.

"కమ్ టుద నెక్స్ట్ క్లాస్. డోంట్ డిస్టర్బ్ ద క్లాస్" యింగ్లీషు లెక్చరర్ కోపంగా అన్నాడు.

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ సర్. లేటయింది."

"ఎలా అవుతుందయ్యా లేటు. కాలేజీ పైన,

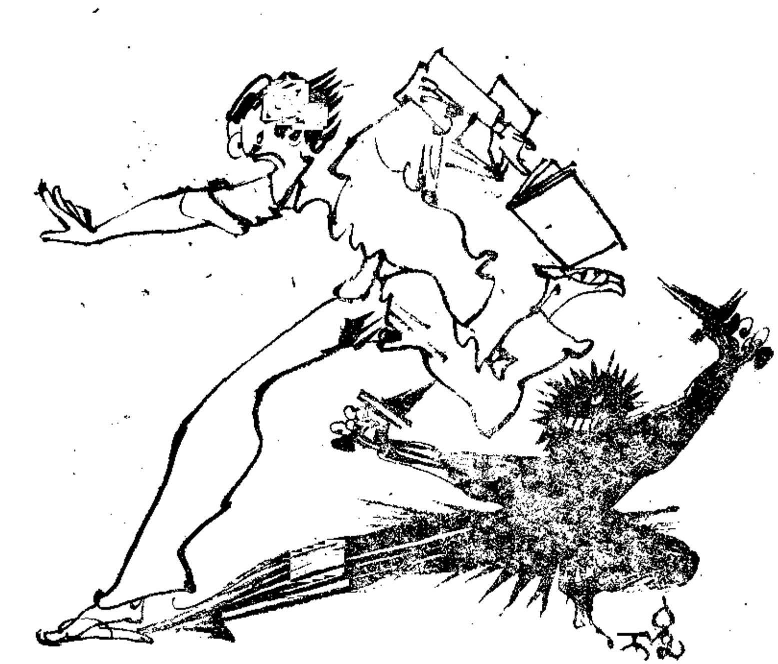

పాఠాల పైన శ్రద్ధ వుండి ఏడిస్తే గద. ఊ. రా. రా, కమిన్" నాలుగు క్లాసులకు వినిపించేలా అరుస్తూ అన్నాడు లెక్చరర్.

సుదర్శనం తల వంచుకుని లోపలకు నడిచాడు.

"ఏం? యిరవయి నిమిషాలకే యిలా అరుస్తారే? మీరు అరగంట లేటుగా వచ్చినప్పుడు దానికేమనాలి? కాలేజీ పైనా, పాఠాల పైన శ్రద్ధ లేనిది మీకా? మాకా? నాకు శ్రద్ధ లేకపోతే మీరు పొమ్మనగానే పొయ్యేవాణ్ణి. మీరు ...సనే జీతాలు తీసుకుంటూనే ఏం చెబు...న్నారు? పైరివేటులకొస్తే ఫస్టు మార్కు. ...పోతే ఫెయిలు మార్కులు. మిమ్మలేన్...లి."

...మాటలు సుదర్శనం అనలేదు. అందా...కున్నాడు. అతని మనసులో మాత్రం యివే మాటలు బిగ్గరగా వినిపిస్తున్నాయి.

పాఠం అయ్యాక ప్రశ్నలడగటం మొదలు పెట్టాడు లెక్చరర్.

"యింగ్లీషులో మీ జ్ఞానం పరీక్షిస్తాను. క్లాసులో ఎవరైనా సరే ప్రపంచ ప్రసిద్ధి పొందిన యింగ్లీషు యువ కవి పేరు చెప్పగలరా?"

సుదర్శనం లేచి నిలబడి "కీట్స్" అందామనుకున్నాడు.

తప్పంటే! అందరూ నవ్వుతారేమో. అంత మంది ముందు ఎలా నిలబడేది!

"ఏవరూ చెప్పలేరా...." లెక్చరరు.

సుదర్శనం పక్కన కూర్చున్న సుబ్బరాజుతో మెల్లిగా "కీట్స్‌రా" అన్నాడు.

సుబ్బరాజు లేచి నిలబడి "కీట్స్"అన్నాడు.

"వెరీగుడ్, సిట్ డౌన్" అన్నాడు లెక్చరర్.

సుబ్బరాజు వంక అందరూ గర్వంగా చూశారు. సుదర్శనం తల వంచుకున్నాడు.

తెలుగు క్లాసు జరుగుతుండగా నోటీ సొచ్చింది. "కాలేజీ డే కోసం వక్తృత్వపు పోటీ జరుపుతున్నారు. ఎవరైనా పాల్గొనే వారుంటే పేర్లివ్వమని."

"ఎవరైనా పేర్లిస్తారా" తెలుగు లెక్చరర్ అన్నాడు.

సుబ్బరాజు లేచి తన పేరిచ్చాడు. సుదర్శనం తనూ లేచి పేరిద్దామనుకున్నాడు. కానీ అక్కడ ఏ "టాపిక్" యిస్తారో! ఎంత మందొస్తారో. అంతమంది ముందు మాట్లాడలేక పోతే. కాళ్ళు వణికితే.

"యింకెవరూ యివ్వరా...." తెలుగు లెక్చరర్ అన్నాడు.

సుదర్శనం లేద్దామనే అనుకున్నాడు. కానీ లేవలేదు.

పోటీ జరిగే రోజు సుదర్శనం కూడా వెళ్ళాడు_ మాట్లాడదామని. కాని అంత మందిని చూసి భయమేసింది. కాళ్ళు వణికి అక్కడే పడిపోతే...?

"విద్యార్థులు-సంఘ సేవ" గురించి మాట్లాడమన్నారు.

అందరూ మాట్లాడుతున్నారు. ఏవేవో ఆదర్శాలు వల్లిస్తున్నారు. సుదర్శనానికితనూ మాట్లాడాలనిపిస్తోంది. సుబ్బరాజు మాట్లాడుతున్నాడు.

సంఘమంటే ఏమిటి? మనుషులే.సంఘ సేవ చేయని మనిషి ఉండిఏమి ప్రయోజనం? మన నిత్యజీవితంలో ఎందరో పేదలు. అనాథలు కనిపిస్తారు వీరి కందరికీ మనం-విద్యార్థులం సహాయం చేయాలి. అదే సంఘ సేవ....ఏదేదో మాట్లాడుతున్నాడ.

"అందరూ మాట్లాడారు: చివరన ప్రిన్సిపాలన్నాడు.

"యింకా ఎవరైనా మాట్లాడతారా...."

సుదర్శనం లేచి నిలబడి మాట్లాడదామనుకున్నాడు.

"ఎంతమంది సంఘ సేవ చేస్తున్నారు. ఎంతమంది తమ ఆదర్శాలను ఆచరిస్తున్నారు? పేదలకు, అనాథలకు సహాయం చేసే ఉన్నత గుణం ఎంతమందిలో ఉంది? యివన్నీ లేనప్పుడు సంఘ సేవ అనడానికైనా అర్హత లేదు...."

ఏదో మాట్లాడుదామనుకున్నాడు.

కానీ, సుదర్శనం లేవనూ లేదుమాట్లాడనూ లేదు.

కాలేజీడేరానే వచ్చింది. బహుమతులు ప్రకటించారు.

సుబ్బరాజు ఫస్టు.

సుదర్శనం మనసంతా ఎలాగో అయిపోయింది తానూ మాట్లాడితే బాగుండేది అనుకున్నాడు.

మిత్రులంతా సుబ్బరాజును సినిమాకి తీసుకెళ్ళమన్నారు. సుబ్బరాజు సరేనన్నాడు. సుదర్శనాన్నికూడా రమ్మన్నాడు.సుదర్శనం పోకూడదనుకున్నాడు. కానీ, వాళ్ళ వెంట నడిచాడు.

మధ్యరోడ్డులో సుదర్శనం ఓ గుడ్డివాణ్ణి చూశాడు. మనుషులతో, కార్లతో రద్దీగా ఉన్న రోడ్డు దాటడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. దాటలేక పోతున్నాడు.

సుబ్బరాజు, సుదర్శనం. మిత్రులు వాడి ముందుకు వచ్చారు. అడుగుల శబ్దం విని. "బాబూ, నన్నవతల వైపు వదులుతారాబాబూ" అన్నాడు.

సుబ్బరాజు యిబ్బందిగా స్నేహితులవైపు చూశాడు. స్నేహితులు" పద రా పోదాం" అన్నారు.

అందరూ ముందుకు కదిలారు, సుదర్శనం తప్ప. సుదర్శనం అక్కడే నిలబడ్డాడు.

అందరూ సందు మలుపు తిరిగే వరకూ అలాగే నిలబడ్డాడు. వాళ్ళలా మలుపు తిరగ్గానే గబుక్కున వాడి చేయి పట్టుకుని "రా తాతా" అంటూ అవతలకి నడిపించసాగాడు.

అక్కడ సుబ్బరాజు మిత్రులతో సినిమా చూస్తూ నవ్వుతున్నాడు. యిక్కడ సుదర్శనం "తననెవరూ చూడ్డం లేదు కదా" అని బెరుకు బెరుగ్గా చూస్తూ అతన్ని రోడ్డు దాటిస్తున్నాడు.

౯

రాజీ

గోపీకృష్ణ

ఇన్ని ఆరేళ్ళ జీవితంలో రాజేశ్వరికి మిగిలింది కుక్కి మంచం, శరీరంలో ఎప్పటికీ వదలని రోగం, నాలుగు గోడల మధ్య జైలు లాంటి జీవితం.

భర్తనుంచి ప్రేమ కరువై, తన బ్రతుకు బరువై పోయింది. తన కలల పంట, కన్న కూతురే. ఆమెకు చేరువగా రావడం మానేసి చాలా రోజులయింది. అమ్మ రోగిష్టిది, అంటరానిది అనే భావం నాలుగేళ్ళ 'విజ్జి' లో నాటుకుపోయిందో,లేక ఆ గదిలోకి రావడానికి భయపడుతుందో తెలీదు.

అన్నీ వుండి, ఏమీ లేనట్లు ... ఆ గదిలో ఒంటరిగా ... కుక్కి మంచంమీద శవం లా. రాజేశ్వరి మానసికంగా ఏడాది క్రితమే చనిపోయింది. నిర్లిప్తంగా బ్రతికేయడం అలవర్చుకుంది.

రాత్రి చాలా సమయం గడచిపోయింది.

ఆమెకు నిద్ర రావడంలేదు.

పక్క గదిలోంచి సన్నగా మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. గుసగుసలు...నిట్టూర్పులు... శబ్దాలు...

అవి రోజూ ఆమెకు వినిపించేవే. మనసును ఎంత బలవంతంగా అదుపు చేసుకున్నా ఏదో బాధ...దంపంతో కోస్తున్నట్లు వ్యథ.

అర్ధరాత్రివరకూ ఆ పక్కగదిలో వాళ్ళిద్దరూ ఆనందంగా గడిపేసి హాయిగా నిద్రపోతుంటారు.

రాజేశ్వరికి మాత్రం నిద్రరాదు. అసహనంగా అటూ యిటూ కదిలింది. ఆలోచనలు మెదడును తొలుస్తున్నాయి.

తన సుఖాన్ని ఎవరో లాక్కుపోతున్నట్లు తనని అగాధంలోకి తోస్తున్నట్లు .... తన జీవితం రసహీనం అనంతం.

ఎద్దని కన్నీళ్లు ఆమె చెంపల్ని తడిపే [illegible] గుండెల్లో గునపాలు దిగబడి పోతున్నట్లు గిలగిలలాడిపోయింది.

ఇప్పుడు పక్కగదిలోంచి మాటలు వినిపించడం లేదు. ఆమెకు నిద్ర రావడంలేదు. నిద్రను 'కొని' తెచ్చుకోవాలి. ఎదురుగా టేబుల్ మీద స్లీపింగ్ పిల్స్. రాత్రులు అవి తన పాలిట వరాలు. ఆఖరికి తను నిద్రకు కూడా చులకన అయిపోయింది.

గతం....జీవితపు పుటల్ని తిరగేస్తుంది. కళ్ళ ముందు గడచిన దృశ్యాలు .... గతించిన చిత్రాలు.

"నువ్వు లేనిదే ఈ జీవితం లేదు ... నేను లేను రాజీ" అన్నాడు మోహన్రావు ... శోభనం రాత్రి....మొదటి అనుభవం తరువాత.

రాజేశ్వరి పులకించి పోయింది. అతని మాటలు ఆమె ఊహల్ని కోటలు దాటించేశాయి. కొన్నాళ్ళ తరువాత అవే మాటలు ఆమెను కోటల క్రింద పునాదుల్లో సమాధి చేశాయి.

విజ్జీ పుట్టిన తరువాత .... ఆమె శరీరంలో

మార్పు ... వదలని దీర్ఘరోగం కదలకుండా చేసింది.

అప్పుడూకూడా అతను మారలేదు. ఆఫీసు నుంచి రాగానే ఆమెదగ్గరే కూర్చుని ధైర్యం చెపుతుండేవాడు.

అతనే వంటచేసుకు తినేవాడు. విజ్జీకి తినిపించేవాడు. ఉదయం విజ్జీకి స్నానం చేయించేవాడు. ఇంట్లో అన్ని పనులు తనే చేసేవాడు. అతని ఓర్పుని, శ్రమని చూసి ఆమె బాధ పడుతుండేది.

ఆమెకు తెలుసు, భర్తగా అతను సుఖపడలేక పోతున్నాడు. భార్యగా ఉపయోగపడలేక పోతోంది. ఏ సుఖంలేని అతను అలా శ్రమపడుతుంటే ఆమె భరించలేకపోయింది.

ఎలాగైనా అతనికి శ్రమ తగ్గించాలి. సుఖంగా వుండేట్లు చేయాలి. నాలుగు రోజులు తీవ్రంగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికివచ్చేసింది.

ఆ మర్నాడు భర్తచేత తన పుట్టింటికి లెటర్ రాయించింది తన పరిస్థితి వివరిస్తూ, ఓ నాలుగు రోజులు చెల్లెలు నీలవేణి తనకు సాయంగా వుంటుందని, వెంటనే ఆమెను పంపించమని తెలియచేసింది.

"ఇప్పుడు నీలవేణి ఎందుకు, యీమాత్రం శ్రమ నాకు పెద్ద కష్టం కాదు" అన్నాడు మోహన్రావు.

అతని మంచితనానికి రాజేశ్వరి చలించి పోయింది. జన్మజన్మలకూ అతన్నే భర్త కావాలని కోరుకుంది.

కానీ, యిప్పుడు జన్మంటూ వుంటే మోహన్రావుకి భార్య కాకూడదని, అసలు ఆడదానిగా పుట్టించకని కోరుకుంటోంది.

మరో వారం రోజుల్లో నీలవేణి వచ్చింది. అక్కను కౌగిలించుకొని భోరున ఏడ్చింది. విజ్జిని దగ్గరకు తీసుకొని లాలించింది. "ఇకనుంచి యీ యింటి బాధ్యతలన్నీ నేను చూసుకుంటాను నువ్వు దిగులు పడకు అక్కా" అందామె.

రాజేశ్వరి మనసు ఆమెమీద కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. కానీ యింటి బాధ్యత అంటే తన స్థానాన్ని ఆమె ఆక్రమించుకుంటుందని ఆమె తెలుసుకోలేకపోయింది.

విషయం తెల్సుకొనేసరికి వ్యవహారం చాలా దూరం పోయింది.

ఓనాటి అర్ధరాత్రి నిద్రపట్టని రాజేశ్వరి, బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళడానికి, లేని శక్తి తెచ్చుకొని పెరటివేపు నడిచింది.

పెరట్లో మల్లెపందిరి క్రింద మంచం మీద వాళ్ళిద్దరూ .... వెన్నెల్లో కనిపించేసరికి ఆ 'నగ్న' సత్యాన్ని తెలుసుకోగలిగింది.

తన చెల్లెలు ... ఒకే రక్తాన్ని పంచుకు పుట్టిన చెల్లెలు తన భర్తనుకూడా పంచుకుంటుందని అనుకోలేదు.

మనసు చెదిరి గుండె పగిలి గదిలో మంచంమీద పడి భోరున ఏడ్చిందామె. ఏడుపు తప్ప ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయురాలై నిర్లిప్తంగా వుండిపోయింది.

నీలవేణిని వెంటనే పుట్టింటికి పంపించేయాలనుకుంది. అందుకు తన భర్త ఒప్పుకుంటాడా—? వాళ్ళిద్దరూ ఎందుకిట్లా తప్పుగా ప్రవర్తించారు? కాదు, వాళ్ల తప్పుకి కారణం తను...తన రోగం. తనే ఆరోగ్యంగా వుంటే వాళ్లు యిలా ప్రవర్తించరు. ఎంతకాలం అని మగవాడు నిగ్రహించుకోగలడు.

తనకు ఎలానూ ప్రాప్తంలేదు. తను బ్రతికుండి అతనికి ఉపయోగం లేదు. తనకు బ్రతుకు వుండీ బ్రతుకు లేదు.

ఈ యింటిని సరిదిద్ది...తనను అర్థం చేసుకొని...తనకు సపర్యలు చేసి...అన్నివిధాలా సరిపెట్టుకొనే మనిషి నీలవేణి. ఆమె ఈ యింటికి యిల్లాలయితే ఎలా వుంటుంది"— అనుకుందామె...ఆలోచించింది.

తెల్లారి ఆఫీసుకి వెళుతున్న భర్తను పిలిచి, మంచంమీద, తన పక్కగా కూర్చోమంది. ఎలా మాట్లాడాలో ఆమెకు అర్థం కాక మౌనంగా వుండి పోయింది.

ఆమె ఎందుకో మథనపడుతోందని

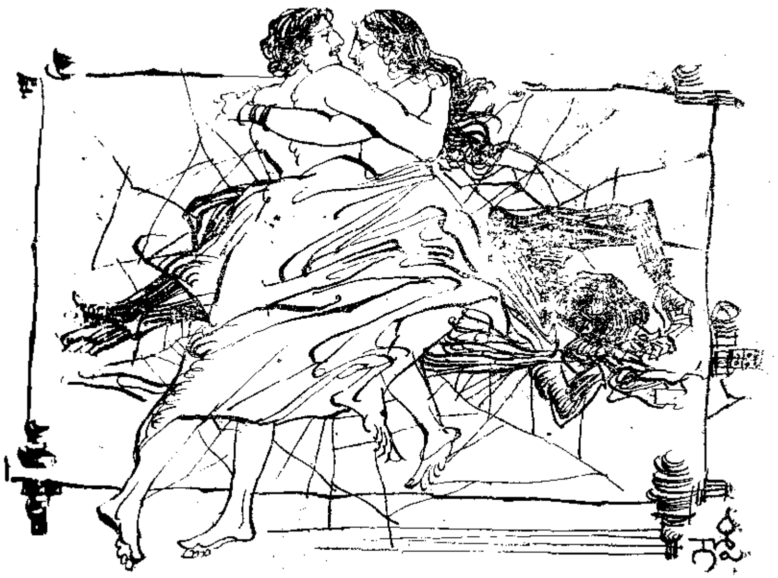

గ్రహించగలిగాడు అతను. "ఏమిటో చెప్పరాదూ" అన్నాడు.

"మీరు...మీరు...మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోవాలి" [illegible] అనగలిగింది. ఆమె కంఠం ఆమెకే [illegible]గా, వింతగా వుంది.

అతను ఆశ్చర్యంగా ఆమె మొహంలోకి చూశాడు.

"ఏం [illegible]లా అంటున్నావు."

"[illegible] కాదు....నిజం....నిజంగానే మీరు పెళ్లి చేసుకోవాలి."

"[illegible] మతిగానీ పోయిందా—?"

"[illegible] పోయింది, రాత్రి నుంచి [illegible]."

"[illegible]?"

"నా [illegible] తెలుసు...రాత్రి పెరట్లో... [illegible]రూ ..." ఆ తరువాత మాట్లాడలేక [illegible]ంది. గొంతు పూడిపోయే దుఃఖపు తెర! [illegible] మొహం పాలిపోయింది. ఆమె కళ్ళ [illegible] సూటిగా చూడలేక తల దించుకున్నాడు.

ఈ మాటలు గుమ్మం పక్కనుంచి విన్న నీలవేణి గుండెలు గతుక్కుమన్నాయి.

అటు తరువాత నాలుగురోజుల వరకూ వాళ్ళిద్దరూ రాజేశ్వరికి మొహం చూపలేక పోయారు.

వాళ్లతో నిమిత్తం లేకుండా రాజేశ్వరి తండ్రికి లెటర్ రాసింది. లెటర్‌లో సారాంశం అర్థంకాని ఆమె తండ్రి వెంటనే వచ్చాడు. నీలవేణి అన్ని విషయాలు విపులీకరించేసరికి "దీనికి రోగంతో పిచ్చి పట్టలేదు కదా" అనుకున్నాడు.

"నీలవేణిని తప్పకుండా మావారు చేసుకుంటారు, చేసుకొని తీరాలి" అని పట్టుపట్టిందామె.

చివరికి ఆ తండ్రి ఒప్పుకోక తప్పలేదు. ఈ విషయం గురించి మోహన్రావు, నీలవేణి మరోమాట మాట్లాడలేకపోయారు, తమ రహస్యం....బయటపడి, పెళ్లివరకూ పయనిస్తుందని వాళ్లు ఊహించలేదు.

మరో నెలరోజుల అనంతరం మోహన్రావుకి రెండో పెళ్ళి. రెండో పెళ్ళాంగా నీలవేణి ఆ యింటి యిల్లాలయింది. రాజేశ్వరి దగ్గరుండి ఆ పెళ్ళి జరిపించింది.

ఈ పెళ్ళివల్ల తన చెల్లెలికి తనమీద అభిమానం వుంటుందని, తన భర్తకు తనమీద యింకా ప్రేమాభిమానాలు పెరుగుతాయని అనుకుందామె. అంతేగాని, వాళ్ళిద్దరూ ఆమెను మర్చిపోయి, ఆ గదిలో పడి... అర్ధరాత్రుల వరకూ నిద్రపోకుండా... నవ్వులతో – మాటలతో....ఆనందంగా గడిపేస్తారని .... అసలు తన ఉనికినే వాళ్ళు గమనించరని ఆమె అనుకోలేదు.

ఆమెకు పెళ్ళయినప్పుడు ఎంత ఆనందంగా వుందో వాళ్ళిద్దరికి పెళ్ళి చేసినప్పుడుకూడా అంతే ఆనందంగా వుంది. ఆ ఆనందం యిప్పుడు ఆమెను ఒక్కొక్క మెట్టే అధఃపాతాళంలోకి తోస్తోంది.

అతని పలకరింపులు కరువై పోయాయి. విసుక్కోవడం....కసురుకోవడం ఎక్కువయిపోయాయి.

నీలవేణి ఛీత్కారింపులు, ఏవగింపులు ఆమె భరించలేక పోతోంది.

తన కళ్ళ ఎదుటే వాళ్ళు సినిమాలకు, షికార్లకు తిరుగుతుంటే భరించలేక పోయింది.

తన భర్త యిలా నిర్లక్ష్యం చేయడం గుండెల్ని పిండిచేస్తున్నది.

నీలవేణి తన చెల్లెలు. తెలుసుండే ఆమెకో స్థానాన్ని కల్పించింది. ఆమె తనని చులకన చేయడం, మనసును వికలం చేస్తున్నది.

తను చేసిన పొరపాటు ఏమిటో యిప్పుడిప్పుడే తెలిసివస్తున్నది. ఆమెలో అశాంతి చెలరేగింది.

రాజేశ్వరి ఈ ఆలోచనలతో చాలా రోజుల నుంచి సతమత మయిపోతోంది.

రాత్రి సమయం—

నిద్ర రాక ఆమెకో నరకం.

నిద్ర పోక వాళ్ళకో స్వర్గం.

ఒకరికి సుఖం....మరొకరికి....?

యింకా ఎన్నాళ్ళిలా బ్రతకాలి? బ్రతికి ఏమి సాధించాలి? ఎవర్ని ఉద్ధరించాలి? అనుకుంటూ ఎన్నోసార్లు ఏడ్చిందామె. ఆమె ఏడుపు గొంతు దాటి, ఆ గది దాటి బయటకు రాలేదు. అలాగని రాజేశ్వరి రాజీ పడలేక పోయింది. అటో యిటో తేల్చుకోవాలనుకుంది.

ఆమె మనసులో యిప్పుడున్న ఆలోచన ఒకటే.

నీలవేణిని వదిలించుకోవాలి. తన భర్తను తన వేపుకు తిప్పుకోవాలి. యింట్లో తను పోగొట్టుకున్న స్థానం తిరిగి పొందాలి.

అప్పుడే తనకు శాంతి.

అందుకు ఏం చేయాలి? ఏం చేయాలి? ఎలా? ఎలా?

పరిపరివిధాల ఆలోచించింది.

ఆమె ఆలోచన మరో రెండు నెలలకు కార్యరూపం దాల్చింది.

ఆ రోజు నీలవేణి, మోహన్రావులకు పెళ్ళి అయిన రోజు....మేరేజ్ డే.

దురదృష్టవశాత్తు మోహన్రావు ఊళ్ళో లేడు. ఆఫీసు పనిమీద మరో ఊరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది.

నీలవేణిని గుడికి పంపించిందామె. ఆమె తిరిగి వచ్చేసరికి రాజేశ్వరి వంట వసారాలో పొయ్యి ముందు కూర్చుంది.

నీలవేణి ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఏమిటక్కా ... వంట నేను చేద్దునుగా!" అంది.

"కాదే .... పాయసం వండుతున్నాను. యివాళ మీ పెళ్ళిరోజు. కనీసం యీ ఒక్క రోజయినా నా చేతులమీదుగా మీకు వండి పెట్టనివ్వు" చిరునవ్వు నవ్వేస్తూ అందామె.

నీలవేణి మాట్లాడలేదు. అన్నీ ఓపిగ్గా చేసింది రాజేశ్వరి. భోజనం అనంతరం పాయసం గ్లాసులో పోసి నీలవేణికి అందించింది.

"ఆయన రానీ అక్కా, యిద్దరం కలిసి తీసుకుంటాం" అంది.

"ఆయన ఎప్పుడొస్తారో నువ్వు తీసుకో" బలవంతం చేస్తూ అంది రాజేశ్వరి.

నీలవేణి గ్లాసు అందుకుంది. నోటి దగ్గర పెట్టుకొని ఆగిపోయింది. "వేడిగా వుంది. చల్లారాక తీసుకుంటాలే అక్కా" అని గ్లాసు టేబుల్ మీద పెట్టేసింది.

రాజేశ్వరి తన గదిలోకి వచ్చేసింది. మంచంమీద పడుకుండి పోయింది.

తలలో ఆలోచనల వలయం!

తను చేసింది మంచిదా? కాదా? స్వంత చెల్లెల్ని....అలా మత్తు మందుతో....

ఆమెకు నిద్ర రావడం లేదు. రాత్రి ఎనిమిది గంటలు దాటుతోంది.

ఈ పాటికి పాయసం నీలవేణి తాగే వుంటుంది. నిద్రలోకి వరిగిపోతూ, ఇక ఆమె లేవదు. అది శాశ్వత నిద్ర....సమాధి నిద్ర.

రాజేశ్వరికి బిగ్గరగా నవ్వాలనిపించింది. నిద్రలోకి వరిగి పోతూ, యిక ఆమె లేవదు అది శాశ్వతనిద్ర...సమాధి నిద్ర...

రాజేశ్వరికి బిగ్గరగా నవ్వాలనిపించింది. నవ్వలేక ఆగి పోయింది.

తాను చేసింది అన్యాయమా?

కాదు.

నీలవేణి తనకు చేసిన అన్యాయం కంటే యిది పెద్ద అన్యాయంకాదు.

రోజూ తను వేసుకొనే నిద్ర మాత్రల్ని మెత్తగా పొడిచేసి పాయసం గ్లాసులోవేసింది.

ఇది పాతకమా? పాపమా?

రాజేశ్వరికి ఎందుకో భయంగావుంది. నిద్ర రావడం లేదు. లేచి పక్కనున్న స్లీపింగ్ పిల్ తీసుకొని మింగింది.

○ ○ ○ ○

ఎవరో సన్నగా ఏడుస్తున్నారు

కళ్ళ ముందు ఏవో కదులుతున్న ఆకారాలు, చెరిగి పోతున్న దృశ్యాలు....ఎక్కడో అపశృతి

రాజేశ్వరి త్రుళ్ళిపడి లేచింది

తెల తెల వారు తోంది

ఎందుకు తనకి మెలుకవ వచ్చింది.

ఏవో మాటలు బిగ్గరగా వినిపిస్తున్నాయి.

రాజేశ్వరి తల విదిలించింది, రాత్రి సంఘటన మెదిలింది. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి... చిన్నగా వణుకు...

ఈ పాటికి నీలవేణి దీర్ఘ నిద్రలో.... యిక ప్రపంచాన్ని చూడకుండా ఆమె కళ్ళు శాశ్వతంగా మూతపడి వుంటాయి.

ఉలిక్కి పడింది. శరీరం కంపిస్తోంది.

అంతలో....

భళ్ళున తలుపులు తెరుచుకున్నాయి

గుమ్మంలో నీలవేణి

రాజేశ్వరి అమెనుచూసింది. శరీరంవణికింది.

"అక్కా... ఆయన...." ఆమె ఏదో చెప్పాలనుకుంటూంది కంఠంలో కంగారు. మాట సరిగా రావడంలేదు.

రాజేశ్వరికి అయోమయంగావుంది.

"ఆయన లేవడం లేదు". నీలవేణి అంది.

ఆమె గుండెలు జారిపోయాయి. ఒక్కవుదుట్న లేచి, పక్కగదిలోకి నడిచింది.

గుమ్మం దగ్గర ఆగి పోయింది.

"రాత్రి ఆయన ఎప్పుడొచ్చారో నాకు తెలీదు. ఆయన లేరని పాయసం నేనుకూడా తాగలేదు. ఆయన వచ్చాక యిద్దరం కలిసి తీసుకుందాం అనుకున్నాను... నీలవేణి ఏదో చెపుతోంది.

రాజేశ్వరికి ఏమీ వినిపించడంలేదు.

మంచంమీద శాశ్వతనిద్రలో మోహన్రావు,

టేబుల్ మీద ఖాళీఅయిన పాయసంగ్లాసు,

ఆమె అలా చూస్తూ నిలబడిపోయింది.